

РЕШЕНИЕ

№ 1999

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 05.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13158** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002218004885-091-001/27.03.2019 г. С жалбата моли РА да бъде отменен. С разпореждането за насрочване на жалбоподателя са дадени указания да уточни обжалваните части от РА. Същият не прояви процесуална активност в указания смисъл, поради което с протоколно определение от 05.03.2020 г. съдът остави без разглеждане жалбата срещу РА в частта, в която същият е отменен с Решение № 1235/17.07.2019 г. на директора на ДОДОП, поради липса на правен интерес и остави за разглеждане жалбата в частта, в която РА е изменен със същото решение.

Ответникът оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 20.08.2018 г., /л. 29/ е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от 01.06.2015 г. до 31.07.2016 г. и от 01.09.2016 г. до 31.08.2017 г. Цитираната ЗВР е изменена със Заповеди за изменение от 20.11.2018 г. и 09.01.2019 г. /л. 26 и л. 23/. Трите ЗВР са издадени и надлежно подписани с електронен подпис от М. А. К. - компетентен орган, видно от заповед от 07.06.2017 г. /л. 20/. ЗВР са надлежно връчени на ревизираното лице /л. 31, л. 28 и л. 25/.

Ревизионното производство е второ за ревизираните периоди и задължения и се

извършва във връзка с Решение №1169/07.08.2018 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което е отменен РА №Р-22221717006759-091-001/18.05.2015 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия.

Документите, събрани в хода на първото ревизионно производство, са приобщени с протокол от 26.09.2018 г. /л. 438/.

След срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК, а именно на 26.02.2019 г., е издаден и надлежно подписан с електронни подписи Ревизионен доклад /РД/ (л. 32) от ръководителя на ревизията, определен с горепосочените ЗВР и К. Б., определен за ревизор по процесната ревизия с Решение от 09.01.2019 г. за изземване и решаване на преписката /л. 439 от приложение 2/. РД е връчен надлежно на жалбоподателя на 26.02.2019 г. /л.53/.

Констатираното от съда издаване на РД след изтичането на срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК представлява несъществено процесуално нарушение, което не би могло да доведе до издаването на различен по съдържание РА и не влияе на законосъобразността на издадения такъв. Ето защо те не могат да бъдат самостоятелно основание за неговата отмяна. С оглед на това съдът приема възраженията на жалбоподателя в тази насока за неоснователни.

По реда и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение /л. 379 от приложение 1/ срещу констатациите в РД, което е прието за неоснователно.

На 27.03.2019 г. е издаден ревизионен акт /РА/ (л. 41) от компетентните органи съгл. чл. 119, ал. 2 от ДОПК – М. А. К. и И. В. А., подписан надлежно с електронни подписи, връчен редовно на ревизираното дружество на 28.03.2019 г. /л. 65/.

Срещу РА е постъпила в срок жалба по административен ред от 10.04.2019 г. /л. 74/.

Издадено е Решение № 1235/17.07.2019 г., с което РА е изменен, както следва:

установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 11.2016 г. ДДС за възстановяване в размер на 4 669,39 лв. е определен на ДДС за възстановяване в размер на 5 677,96 лв.

установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 12.2016 г. за внасяне 606,68 лв. е определен на ДДС за възстановяване в размер на 480,47 лв.

установения с РА резултат по ЗДДС за м. 01.2017 г. ДДС за внасяне 1 698,77 лв. е определен на ДДС за възстановяване 498,87 лв.

установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 02.2017 г. ДДС за възстановяване в размер на 48,09 лв. е определен на ДДС за възстановяване в размер на 1 427,97 лв.

установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 03.2017 г. ДДС за внасяне в размер на 1 379,40 лв. е определен на ДДС за възстановяване в размер на 427,64 лв.

установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 04.2017 г. ДДС за внасяне в размер на 1 981,91 лв. е определен на ДДС за внасяне в размер на 389,27 лв., ведно със съответните лихви.

установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 05.2017 г. ДДС за внасяне в размер на 2 169,30 лв. е определен на ДДС за внасяне в размер на 253,68 лв., ведно със съответните лихви.

установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 06.2017 г. ДДС за възстановяване в размер на 5 501,07 лв. е определен на ДДС за възстановяване в размер на 6 122,75 лв.

установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 07.2017 г. ДДС за възстановяване в размер на 11 876,01 лв. е определен на ДДС за възстановяване 12 543,68 лв.

установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 08.2017 г. ДДС за възстановяване в размер на 5 609,44 лв. е определен на ДДС за възстановяване 7 208,94 лв.

За данъчни периоди от м. 06.2015 г. до м. 11.2015 г., от м. 01.2016 г. до м. 07.2016 г. и

от м. 09.2016 г. до м.10.2016 г., за който е установен резултат по ЗДДС РА е отменен. Решението е връчено на жалбоподателя на 20.07.2019 г. /л. 13/.

С разпореждането за насрочване на делото от 07.01.2020 г. /л. 83/ на страните са дадени указания във връзка с доказателствената тежест.

Извършените процесуални действия и събраните в хода на административното производство доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящето решение. В хода на ревизионното производство е установено, че [фирма] е регистрирано по ЗДДС, считано от 29.05.2015 г. Основен предмет на дейност на дружеството през ревизираните периоди е производство и продажба на мебели по поръчка за дома и офиса. [фирма] разполага с необходимия кадрови и технически потенциал. Дейността се извършва в наето помещение с адрес: [населено място], [улица].

Във връзка събраните в хода на ревизионното производство документи и писмени обяснения на жалбоподателя са констатирани обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 4 - липсва или не е представена счетоводна отчетност, съгласно Закона за счетоводството или воденото счетоводство не дава възможност за установяване на основата за данъчно облагане. Констатирано е и обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК – налице са данни за укрити приходи.

Предвид констатираните обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ДОПК, на ревизираното лице на 24.01.2019 г. е връчено Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК от 15.01.2019 г., като е уведомено, че основата за облагане по ЗДДС за ревизираните периоди ще бъде определена по реда чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Заедно с уведомлението е връчено и Искане за представяне на документи и писмени обяснения. /л. 441 и сл. от приложение 2/.

Видно от решението на директора на ДОДОП РА е отменен именно в частта на установения резултат по ЗДДС по реда на 122 ДОПК. В мотивите на решението е посочено, че при ревизията не е извършен подробен анализ на счетоводната отчетност на жалбоподателя и не е отговорено на въпроса изписани ли са материали, срещу които няма фактурирани изделия. Освен това от страна на органите по приходите не се сочат данни за закупени материали, които не са използвани за производството на фактурираните изделия. Направен е извод, че при липсата на такива данни не може да се презумира, че с част от закупените материали е произведена продукцията, която не е декларирана и приходът от продажбата ѝ е укрит.

На следващо място ответникът е приел, че не са обосновани и доказани изводите на ревизиращите за неотчетени приходи по НСС 18 и нарушение на принципа за съпоставимост на приходите и разходите. Посочено е, че за да се докаже нарушение на принципа за съпоставимост на приходите и разходите, органът по приходите е следвало да обоснове, че отчетените разходи не съответстват на отчетените приходи по период и икономически смисъл, което в случая не е направено. Не е доказано осчетоводяването на разходи, несвързани с производството и получените приходи.

С оглед отменената с решението на Директора на ДОДОП част от РА съдът приема, че спорът по делото касае установените с РА задължения общо в размер на 372,95 лв. за лично потребление на автомобил VW P. за периодите от м. 11.2016 г. до м. 08.2017 г.

По делото е безспорно, а и от доказателствата се установява, че дружеството е закупило VW P.. За установяване на този факт са представени договор за продажба на МПС от 25.10.2016 г. между „Порше И. А. БГ и „Порше Лизинг БГ“, Договор за

финансов лизинг от 24.10.2016 г. между „Порше Лизинг БГ“ и [фирма], фактура за продажбата на автомобила, приемо-предавателен протокол, с който автомобилът е предаден на жалбоподателя на 28.10.2016 г. /л. 522 и сл. от приложение 2/.

В хода на ревизионното производство от страна на управителя на дружеството е представена декларация, в която същият сочи, че „30% от всичкото закупено гориво за VW P. е използвано за него, като от получената сума 70% от нея се използва за дейността на дружеството, а останалата част от 30% е за лични цели“. Соци също, „че за периода 01.01.2017 г. - 31.08.2017 г. използваното количество дизелово гориво е на стойност 3064,68 лв. Съответно 70% от тази сума са използвани за товарния автомобил на фирмата, т.е. 2145,28 лв., като цялото това гориво е използвано за нуждите на дружеството. От останалите 919,40 лв., използвани за лекия автомобил VW P., 30% от тях са лични нужди или 275,82 лева“. Твърди, че дружеството е декларирало неправомерно ползван данъчен кредит за горива в размер на 55,16 лева /л. 135 от приложение 1/.

По делото е безспорно също, че активът е заведен счетоводно по д/т на с/ка 205 Транспортни средства на стойност 25 350 лв.

Във връзка с отчитане на разходите за амортизации, ремонти, гориво и др., касаещи закупения VW P., от жалбоподателя са представени данни, които са обективирани в таблица в РД на стр. 15.

С оглед на това от страна на органите по приходите е определена данъчна основа по реда на чл. 27, ал. 2 от ЗДДС за автомобила, който е ползван и за лични нужди по месеци със съответните суми, посочени в табличен вид на стр. 15 от РД, като съгласно разпоредбите на чл. 9, ал. 3, т. 1 и 2 /при едновременно използване на автомобила, както за независима икономическа дейност на дружеството, така и за лични нужди/, данъчната основа е разпределена пропорционално в зависимост от степента ѝ на използване за дейността на ревизираното лице и съответно за лични нужди на собственика, в случая 30 %, така както е декларирано от самия жалбоподател. Данъкът, който е начислен по периоди, е в общ размер на 372,95 лв. За целта в таблица на стр. 16 от РД същият е подробно описан по периоди, стойност на разходите, данъчна основа 30 % за лично потребление и ДДС върху ДО за лично потребление.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Атакуваният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК, в предвидената форма, съгласно чл. 120 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

Видно от приложените копия на процесните РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, същите са подписани с електронен подпис. Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23

юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА.

В депозираната пред съда бланкетна жалба не са посочени конкретни доводи по отношение на начисления данък за използването на автомобил VW P. за лично потребление в размер на 372,95 лв. за периодите от м. 11.2016 г. до м. 08.2017 г., а единствено са изложени аргументи по отношение на отменената част от РА.

Съдът намира, че приетото от органите по приходите потребление на автомобил VW P. за лични цели по същество се декларира и признава и от страна на жалбоподателя, доколкото това обстоятелство е изрично заявено от управителя на [фирма] в декларация, представена в хода на ревизионното производство / л. 135 от приложение 1/.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, т. 1 от ЗДДС с ДДС се облага всяка възмездна облагаема доставка на стока или услуга. Според чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Данъчнозадължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДДС е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчният кредит се дефинира като сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Според разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, правото на приспадане на данъка за стоките или услугите, които доставчикът е доставил или предстои да достави, възниква само когато стоките или услугите се използват за целите на извършваните от лицето облагаеми доставки.

Когато стоките или услугите, придобити от данъчно задължено лице се ползват за дейност, различна от стопанската, тази услуга е приравнена от разпоредбата на чл. 6, ал. 3 ЗДД на възмездна такава, за която данъчно задълженото лице дължи начисляване на ДДС.

Понятието „икономическа дейност“ е дефинирано в чл. 3, ал. 2 от ЗДДС и се определя като всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него, т. е. стопанската дейност на съответното предприятие. В допълнение - под „дейност, различна от икономическата дейност на лицето“, следва да се разбира икономическа дейност различна от тази, формираща оборота му, а не всяка нестопанска дейност.

Както вече се посочи, в случая е безспорно, че проценият автомобил се е ползвал 70% за дейността на ревизираното лице и 30 % за лични цели. Предвид факта, че дружеството е ползвало право на данъчен кредит при закупуване на горива и за разходи за амортизации за периода от м. 11.2016 г. до м. 08.2017 г. е налице хипотезата на чл. 9, ал. 3, т. 1 ЗДДС. Съгласно посочената разпоредба (изм. – ДВ, бр.

101 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) за възмездна доставка на услуга се смята и предоставянето на услуга за личните нужди на данъчно задълженото лице, на собственика, на работниците и служителите или за цели, различни от независимата икономическа дейност на данъчно задълженото лице, при извършването на която се използва стока, при производството, вноса или придобиването на която е приспаднал изцяло или частично данъчен кредит. Съгласно чл. 12, ал. 1 ЗДДС, тези доставки са определени като облагаеми, а данъчната им основа се определя по реда на чл. 27, ал. 2 ЗДДС, а именно: данъчната основа на доставката на услуги по чл. 9, ал. 3, т. 1 и 2 ЗДДС /в редакциите, приложими за ревизираните периоди/ е сумата на направените преки разходи, свързани с извършването ѝ. В този смисъл приетата при ревизията данъчна основа е правилно определена на база преки разходи, в това число разходи за горива и ежемесечните отчисления за амортизации.

На следващо място правилно е определен и моментът на възникване на данъчното събитие, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 3, т. 7 ЗДДС данъчното събитие възниква в последния ден от месеца, през който е предоставена услугата по чл. 9, ал. 3, т. 1 и 2, а на основание чл. 25, ал. 6 ЗДДС същият става изискуем на датата на възникване на данъчното събитие. В случая предвид факта, че автомобилът се използва 70 % за икономическата дейност на дружеството и 30 % за лични нужди на основание чл. 117, ал. 3 ЗДДС за задълженото лице възниква задължение за издаване на протокол, който да бъде отразен в дневника продажби за съответния период. Доколкото по делото липсват доказателства, а и не се навеждат такива твърдения от страна на [фирма] да са издавани такива протоколи, то на основание чл. 86, ал. 2 ЗДДС данъкът е дължим за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. В случая на основание чл. чл. 25, ал. 3, т. 7 ЗДДС това е последният ден от месеца, през който е предоставена услугата. В този смисъл видно от таблиците на стр. 15 и 16 от РД правилно данъкът е начислен за периодите, за които са начислени разходи за експлоатация на автомобила /гориво и амортизации/.

С оглед гореизложеното правилно и законосъобразно на дружеството са установени задължения по ЗДДС в размер на 372,95 лв. за данъчни периоди м. 11.2016 г. до м. 08.2017 г. /посочени помесечно на стр. 16 от РД/ за използване на процесния автомобил за лични цели, поради което жалбата срещу РА в тази част се явява неоснователна.

Спорният РА в изменената част с Решение № 1235/17.07.2019 г. на директора на ДОДОП по отношение на установените задължения в размер общо на 372,95 лв., ведно със съответните лихви е законосъобразен.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което при този изход на спора следва да бъде уважено в размер на 300 лв. (триста лева) съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град, 45 -ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22002218004885-091-001/27.03.2019 г., изменен с Решение № 1235/17.07.2019 г. на Директора на ДОДОП – С. при ЦУ на НАП, относно установените задължения по ЗДДС във връзка с лично потребление на лек автомобил Ф. Пасат в размер общо на 372,95 лева за данъчни периоди от м. 11.2016 г. до м. 08.2017 г. ведно със съответните лихви.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при Централно управление на Националната агенция за приходите – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. (триста лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 160, ал. 6, изр. 2 ДОПК.

СЪДИЯ: